

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Promptvarii exequialis pars ...

Continens centurias II. dispositionum, quibus themata funebria sive
scripturae dicta varia ...

Bidembach, Felix

Francofurti, 1625

Thema XXVII.

[urn:nbn:de:bsz:31-130978](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-130978)

quitur præmium Ego audiui preces tuas, & colligam re-
ne videant oculi tui mala, &c. Hæc verba peculiari Dis-
positione illustrata sunt supra in 1. part. huius Promptua-
rii, Classe I V. Numero XII. illuc lectorem breuitatis cau-
sa remitto. Vide pag 289.

THEMA XXVII.

Hiob. I. v. 21.

*Nudus egressus sum ex utero matris, nudus reuertar.
Dominus dedit, Dominus abstulit. Sit nomen Domini be-
nedictum.*

DISPOSITIO.

D. Chryostomus patientiam Hiobis suis auditoribus
oppositurus, sic alicubi exclamat: O nobilem beatamque
animam, & patientiam magnam, nihil sublimius haben-
tem. Profecto dilectissimi, confundor spiritu, conscientia
turbor, in his coronam videns Job.

Non igitur sine causa Hiobus & pietatis, Job. 1. vers. 1.
Ezech. 14. v. 14. & singularis patientiæ nomine, Jac. 5. v. 11.
commendatur. Etenim cum is vna quasi hora, omnibus
bonis atque opibus, liberisque simul charissimis, misera-
bili ædium ruina oppressis, obrutus fuisset, non tantum
illud equissimo animo tulit, sed etiam in super Dominum
celebrauit atque collaudauit.

Admiranda sane hæc patientia describitur in his ver-
bis, quæ charitati vestræ prælegimus, vbi additur; In o-
mnibus his non peccauit Hiobus, neque stultum quid
contra Deum loquutus est.

Quæ vero tanta patientiæ causæ cum alioquin in tam
gravi casu hæc vix cadere possit in hominem. Consolatio
quam Hiobus in promptu habuit, eaque duplex, facit, vt
hunc casum tam patienter tulerit. Hæc ut itaque exequia-
mus, vt non tantum patientiam Hiob audiamus, Jac. 5. v.
10. sed etiam imitari discamus.

I. Con-

I. *Consolatio*

Possederat Hiobus magnas diuitias, & regulus aliquis potens in terra Vx erat, vt plerique sentiunt. Der ein statthchen grossen Stand konnte führen.

Diues erat pecoris, quia tum solebant tractare pecu- riam. Erant illi 7000 ouium 3000. camelorum, 500. iuga boum, 500. asinae, & famuli multi.

Ast vna die his omnibus bonis exiit opera Satanae, permittente Deo, vt probetur ipsius patientia.

Arabes enim abigunt asinas & boues: occisis famulis, Ignis de caelo delapsus absumit oues, & pastores. Chal- dei Camelos, occisis seruis, auferunt. Filii pereunt. Hoc nuntiat Hiobi vno quasi momento.

Quid facit bonus Hiobus? Certe nostrum aliquis di- ra imprecatus fuisset Chaldaeis & Arabibus, &c.

Et mirum si Deo ipsi pepercissemus, audito tali, & tam multiplici infausto nuntio. Et si bene cecidisset, Satanae id tribuisset. *W hats dann der Teuffel alles hin / so hat ers hin.*

At Hiobus sic se solatur. Exutus sum bonis, quid amisi? Nihil. Etenim cum in hunc mundum natus sum nihil intuli, Quod si maxime post possedi diuitias, quid qua- ro, profuturae fuissent mihi morituro: quia nudus reuer- tar in terram. *Kan ichs doch nicht mit nemmen.* Et si ma- xime possem auferre, Was wird es mir für ein Frewd geben im Grab? Itaque non male mecum agitur. *Ich bin so reich / wann ich nichts hab / als da ich bin geboren wor- den: vnd so reich als ich seyn werde / wann ich sterbe.* Sat habeo igitur, si modo tantum superfit vt vitam sustentare possim.

L. Insignis sane est sententiola, quam à Hiobo mutua- runt Paulus 1. Tim. 6. & Salomon Eccl. 5. Et multum ha- bet in recessu.

Primum enim monet ne nimium inhiemus opibus, & non tantopere appetamus diuitias: cum nudis nobis sit egrediendum. Nota est historia de Saladino Rege Asiae atque

arque multorum regnorum domitore, qui Camisiam qua mortuus induendus erat, hastæ affixam circumgestari iussit, quando terræ fuerit demandandus, cum hoc præconio: Saladinus Asiæ domitor ex tot triumphis, tot regnis, &c. plus non aufert secum in morte.

Hæc potius Christianis essent meditanda. Hinc Paulus, Nihil efferemus. 1. Tim. 6. v. 7. Et Syr. 29. v. 28. Sufficit ad hanc vitam.

Magnus quæstus pietas, 1. Tim. 6. v. 6. Superna potius quærenda, Phil. 3. vers. 14. Coloss. 1. vers. 1. Theauri qui non pereunt. Matth. 6. v. 19. & 33.

Deinde docet idem locus. Ne qui diuitias possident in iis vel confidant, vt Hiob. 3. v. 24 vel glorientur: Psal. 49. v. 7. Etenim nihil auferet, Eccles. 5. v. 14. nec sequetur eum gloria, Psal. 49. v. 8. Nihil tecum attulit, neque secum feret. Quid igitur iunat paulisper aspexisse oculus Eccles. 5. v. 10. diues mortuus non est ditior Lazaro.

Tertio solatur hæc sententia illos maxime, qui possederunt diuitias, sed illis orbati sunt, vt Hiobus, vel bello, vel incendio, vel aliis casibus aduersis, ne id agere ferant: quia recens nati non plus possederunt, nec morituri plura habebunt nec etiam pluribus egebunt. Nudus abibo, ait Job. Hoc potius agant; ne nudi reperiantur coram Deo, sed superinduti, 2. Cor. 5. v. 3. Et natura quidem sumus nudissimi ratione propriæ iustitiæ, Apoc. 3. v. 17. & 16. v. 1. Szech. 16. v. 7. 22. 39. Vt pudere nos debeat sicut Adamum suæ nuditatis, Gen. 3. v. 10. Quæramus ergo indumentum: sc. Vestem nuptialem, Christum, Matt. 22. v. 12. qui induitur in Baptismo, Gal. 3.

II. Consolatio.

Prior consolatio videtur propriis pertinere ad bona amissa, & non simul ad liberos amissos. Hæc vero posterior ad bona simul & ad liberos pertinet. Dominus dedit mihi oues, boues, asinos, camelos. Dedit etiam filios & filias. Hæc non fuerunt mea, sed Domini, cuius ego eram

ad

ad tempus dispensator. Quod igitur Dominus iam repetit quod suum est, indigne ferre non possum. Quin imo est ut agam ipsi gratias, quod aliquantisper mihi usum fructum suorum donorum cencecit. Das ich ein wenig ein Freud an den Xiadern hab gehabt. Quod vero Dominus illa omnia assumit, vnd mich fürhstia vieler Mühe will vberheben/denuo ipsi gratias debeo. Sit itaque nomen illius benedictum.

Locvs. O felices nos si hæc verba Hiobis possemus ex corde, (sicut ipse) proloqui, vbi iactura facienda est eorum, quæ nobis sunt charissima.

Tria sunt autem quæ charissima nobis sunt, inter bona corporalia: quibus sine iactura salutis carere possumus. 1. Bona & opes. 2. Coniux & liberi. 3. Corpus & vita. Hæc quæro, cuius sunt? Dispensatores sumus quidem horum bonorum [1. Pet. 4. v. 10.] at non proprietarii vel Domini. Dominus est qui facit diuitem & pauperem, Prou. 22. vers. 2. 1. Sam. 2. vers. 7. Is est qui dat coniugem, [2. Sam. 12. Ego dedi vxores in sinum tuum,] & liberos, Psal. 127. v. 3. Et Genes. 32. v. 5. Liberi sunt quos mihi Dominus dedit, ait Jacobus. Is etiam dedit tibi corpus & animam, vt viuere possis, Genes. 2. v. 7. Dicendum itaque, Cupio dissolui, Phil. 1. Sicut vis. Quid igitur murmuras aut obloqueris Deo, quod puluis reuertitur in terram, ex qua sumptus est, & spiritus redit ad Deum, qui dedit eum, Eccl. 12. v. 7.

Cur indigne fers te priuari vita, quæ tua non est, Syr. 11. v. 14. Cur non vis Deum repetere quod suum est, cum liberos aut coniugem tollit: sicut dicit Ezechiel. Ego tollam, Ezech. 24. v. 16. Idem de bonis. An non licet mihi facere de meo? Matth. 20. v. 15.

Quin potius agis gratias Deo, qui dedit vt potueris aliquantisper latari in illis. Simile de eo qui accipit muruo: aut dispensatore qui bona heri sui dispensat: sed tandem rationem reddere, & restituere cogitur. Explicat hæc latius.

THE.